

[Arbejdsministeren]

bejdsgiverne. Vi ved da udmærket godt, at hverken LO eller DA bryder sig om dette lovforslag. Det er også den klare, fornuftige grundelse for, at vi ikke har sendt det til høring. Hvorfor skulle vi dog sende det til høring, når det er, som hr. Hans Strunge rigtigt sagde, et holdningspræget forslag? Holdninger bestemmer vi nu altså faktisk i det politiske system om vi vil gennemføre eller ej.

Dér, hvor vi hører arbejdsmarkedets parter, er i sager, hvor de sammen med os skal have ansvaret for at gennemføre tingene. Men det ville da være helt unaturligt at sende et lovforslag som det her til høring hos arbejdsmarkedets parter og så forvente, at det kan føre til noget som helst andet end en kommentar fra parterne om, at de er modstandere, hvorefter regeringen fremsætter det alligevel.

Vi sendte heller ikke vores OD-forslag, som vi fremsatte i Folketinget sidste forår, til høring hos arbejdsmarkedets parter. Det er en almindelig anerkendt tradition, at når det er den type holdningspræget lovgivning, så ved parterne godt, at der ikke er nogen formaliseret høringsinstans, for det er ikke forslag, man naturligt sender til høring hos parterne.

Jeg vil gerne sige, at vi har ingen hensigt om at føre de arbejdsretlige regler over i det civilretlige system. Vi udvider heller ikke lovens område. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at lovens område er defineret i 1982 i § 1, hvor der står:

»En arbejdsgiver må ikke afskedige en lønmodtager, fordi denne er medlem af en forening eller en bestemt forening.«

Det er lovens område. Dette område bliver ikke ændret i forbindelse med dette lovforslag.

Denne definition af lovens område er ikke en, den nuværende regering har fundet på. Det er faktisk den daværende socialdemokratiske regering, der på denne måde har defineret lovens område, af én ganske bestemt grund, som den daværende arbejdsminister, hr. Svend Auker, i henhold til Folketingets forhandlinger 9. februar 1982 sp. 1440, sagde:

»... dette lovforslag opfylder de forpligtelser, Danmark folkeretligt har påtaget sig.«

Så den socialdemokratiske arbejdsminister har altså opfyldt vore internationale forpligtelser og har defineret lovens område.

Det, vi andre så gør nu, er det, vi påpegede behovet for allerede dengang, nemlig at sank-

tioner inden for dette lovområde må være noget stærkere for at forhindre, at vi får sager af denne karakter. Vi har haft for mange sager i mellemtiden, og derfor siger vi: Vi må have nogle skrappe sanktioner, ikke for at bringe disse sanktioner i anvendelse, men for at forebygge, at vi får sager af denne karakter. Det er bestemt ikke ment som et angreb på fagbevægelsen.

Jeg synes, man skal hæfte sig ved, at hr. Bjørn Elmquist nævnte, at de resultater, fagbevægelsen havde skabt, og som enhedsfagbevægelsen havde været med til at skabe, var fremragende. Jeg synes, man skal hæfte sig ved, at hr. Glønborg sagde, at vi har intet imod, at alle inden for et bestemt område organiserer sig i én fagbevægelse, hvis det er af lyst. Det er jo det, det drejer sig om.

Vi har intet imod, at fagbevægelsen er stor og stærk og repræsentativ, hvis medlemmerne i fagbevægelsen er medlemmer, fordi de føler, det er fornuftigt og hensigtsmæssigt at være medlemmer, men vi har noget imod det, hvis man i arbejdet for at blive stor bruger tvangsmidler, og vi vil sikre den individuelle frihed til at vælge anderledes, til at organisere sig anderledes.

Det er ikke et angreb på fagbevægelsen. Vi ved udmærket, at det er hensigtsmæssigt med store, repræsentative organisationer, fordi det er de store, repræsentative organisationer, der kan indgå forpligtende aftaler, som regeringen kan lave trepartsforhandlinger med, og deres eksistens ønsker vi ikke at anfægte.

Men samtidig med at vi anerkender organisationerne, anerkender vi altså også det enkelte individs frihed til at vælge anderledes og til at lade sig organisere anderledes.

Jeg tror, jeg med disse bemærkninger har svaret på hr. Hans Strunges indlæg.

Hr. Ole Henriksens indlæg er der i og for sig ingen grund til at svare på. Det var så mærkværdigt, som det overhovedet kunne tænkes. Det har ikke noget med sagen at gøre at snakke om Sydafrika og snakke om alle mulige andre foreninger. Det drejer dette lovforslag sig jo ikke om.

Dette lovforslag drejer sig, som jeg lige sagde, om lovens område. Det drejer sig om, hvad en arbejdsgiver må og ikke må. Det er det, vi diskuterer, og sanktioner i forbindelse med det. Derfor er der ikke behov for at sige mere overhovedet til hr. Ole Henriksen.